

Daniels bok – nummer ett hundre og seks

Avsløring av dommen: Fra 11. september til søndagsloven – en profetisk analyse

Jeff Pippenger
2024-02-29

Den undersøkende dom over de levende begynte den 11. september 2001, og den fullbyrdende dom begynner ved den snart kommende søndagslov. Disse to domsperiodene representerer arbeidet til den budbærer som bereder veien for den tredje Paktens Budbærer og den tredje Elia, hvilket er avslutningen på den Elia-budbærer som begynte i den millerittiske historie.

I Kristus, som oppfyllelsen av Paktens sendebud, rensset Han to ganger det bokstavelige jordiske tempelet, som var et forbilde på Hans legeme og Hans åndelige tempel. Hans bokstavelige jordiske tempel begynte som tabernakeltempelet i ørkenen, deretter Salomos tempel, så tempelet som ble gjenreist etter de sytti årene i fangenskap i Babylon, og det samme tempelet etter et ombygningsarbeid på førtiseks år utført av Herodes.

Guds fysiske nærvær velsignet tabernakeltempelet og Salomos tempel, men ikke tempelet som ble gjenoppbygd etter fangenskapen; men dette ombygde tempelet ble velsignet ved Kristi fysiske nærvær. I historien om Herodes' ombygde tempel rensset Kristus tempelet to ganger til oppfyllelse av Malaki kapittel tre. Ved den første renselsen betegnet Kristus tempelet som sin Fars hus, men ved den siste tempelrenselsen betegnet Kristus det som jødernes hus.

I Millerittenes historie oppførte Kristus et åndelig tempel på førtiseks år, fra 1798 til 1844. Den 22. oktober 1844, til oppfyllelse av Malaki kapittel tre, kom Han plutselig til sitt tempel og rensset således ut de dårlige jomfruer. Deretter kom Han som den tredje engel for å fullbyrde den annen og endelige renselse, men likesom ved det gamle Israels begynnelse manglet det moderne Israel den tro som var nødvendig for å fullføre verket.

Den 11. september 2001 vendte Kristus tilbake for å fullbyrde den andre tempelrenselsen, som fullbyrdes når de dårlige jomfruene blir rensset ut ved den snart kommende søndagsloven, når de våkner opp til virkeligheten av at de ikke forstår den kunnskapsøkningen som ble forseglet opp i 1989. Denne kunnskapsøkningen representerer budskapet om den sene regn, som er midnattsropets budskap når det settes inn i sammenhengen med lignelsen om de ti jomfruene. Budskapet i de siste seks versene av Daniel elleve, som ble forseglet opp ved endetidens begynnelse i 1989, er i vers førtifire av disse versene fremstilt som «tidender fra øst og fra nord».

Budskapet om den sene regn er budskapet om midnattsropet, og det er budskapet fra øst og fra nord. Øst og nord representerer henholdsvis islam og pavedømmet, og som et budskap representerer de det budskap som forfalskes av laodikeisk adventisme mellom 11. september 2001 og den snart kommende søndagsloven. 11. september 2001 representerer islam (øst), og søndagsloven representerer dyrets merke (nord).

Dødsleiet for laodikeisk adventisme er framstilt mellom disse to veimerkene, slik det er forbilledliggjort ved den ulydige profetens død mellom eselet og løven. Dødsleiet for dem som tar imot dyrets merke, er framstilt ved «tidender fra øst og fra nord», som opphisser den pavelige makt og innleder den siste forfølgelsen av Guds folk. Dette budskapet begynner ved den forestående søndagsloven i De forente stater, som er både stedet og tidspunktet da islam i det tredje ve plutselig slår til. Dette uventede angrepet frambringer nasjonal ruin og gjør folkene vrede, og skaffer således den økonomiske og politiske drivkraften til å samle alle nasjoner mot islam, under den trefoldige unionens auspisier: dragen, dyret og den falske profet.

I den historien som fremstilles ved den tredje Elias, underretter budskapet som identifiserer det tredje Ve, dragen, dyret og den falske profet om at islam er det redskap til dom som Gud bruker for å straffe menneskene for tilbedelsen av pavemaktens autoritetsmerke. Som med de tre Rom, de tre Babylon, de tre Elias og de tre budbærere som bereder veien, blir det tredje Ve stadfestet ved den tredobbelte anvendelsen av de tre Veer.

Og jeg så, og jeg hørte en engel fly midt over himmelen, som sa med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, på grunn av de øvrige basunrøster fra de tre englene som ennå skal blåse! Åpenbaringen 8:13.

Søster White ga sin dype tilslutning til Smiths bok, Daniel and Revelation, og ga dermed til kjenne at enhver syvendedagsadventist burde eie boken, selv om hun ikke uttrykte det så direkte som jeg nettopp har skrevet; men dette faktum ligger i hennes anbefaling.

«Herren kaller arbeidere til å gå inn i kolportasjefeltet, så bøkene som inneholder lyset om den nærværende sannhet, kan bli spredt. Folk i verden trenger å vite at tidenes tegn går i oppfyllelse. Bring dem de bøkene som vil opplyse dem. Daniel og Åpenbaringen, Den store strid, Patriarker og profeter og Slektenes håp bør nå bringes ut til verden. Den store undervisning som er inneholdt i Daniel og Åpenbaringen, er blitt ivrig lest av mange i Australia. Denne boken har vært et middel til å føre mange dyrebare sjeler til kunnskap om sannheten. Alt som kan gjøres, bør gjøres for å spre Tanker om Daniel og Åpenbaringen. Jeg kjenner ingen annen bok som kan tre i stedet for denne. Den er Guds hjelpende hånd.»

«De som har vært lenge i sannheten, sover. De trenger å bli helliget ved Den hellige ånd. Den tredje engels budskap skal forkynnes med høy røst. Veldige spørsmål ligger foran oss. Vi har ingen tid å miste. Gud forby at vi skulle la mindre saker formørke det lyset som burde gis til verden.» Manuscript Releases, bind 21, 444.

Boken, som også de som forkastet Millerittenes syn på «det daglige» i Daniels bok forkastet, ble omtalt som «Guds hjelpende hånd». Dersom Guds folk er blitt gitt ansvaret for å spre bøkene som er nevnt i det foregående sitatet, innebærer det at Guds folk selv måtte eie boken. Boken var hovedmålet for angrepet fra dem som fremmet det «nye» synet på «det daglige» i Daniels bok, for det var den boken de ønsket å omskrive og fjerne det rette synet på «det daglige» fra.

Når søster White henviste til de to fremste lederne i opprøret omkring «det stadige» i Daniels bok, påpekte hun ofte at de (Prescott og Daniells) ikke hadde evnen til å «resonnere fra årsak til virkning». De laodikeiske adventistenes historiske revisjonister synes å ha det samme problemet.

De ledende menn, som gjennom hele opprørets historie fra 1888 og fremover, på et eller annet tidspunkt i sin personlige erfaring hadde godtatt den falske læren om «det daglige». Deres opprør var «virkningen», og den gale forståelsen av «det daglige» var «årsaken». De laodikeiske adventistiske revisjonistene får de ulærde til å tro at nettopp disse historiske opprørerne i adventhistorien faktisk ikke var i opprør, enda deres reviderte vitnesbyrd aldri blir stadfestet av Bibelens og Profetiens Ånds vitnesbyrd. Fordi de ikke betrakter «virkningen» som et opprør, lukker de muligheten for å søke etter «årsaken».

Som fuglen som flakker omkring, som svalen som flyr, slik skal forbannelsen uten årsak ikke komme. Ordspråkene 22:6.

Guds folk skal gjenkjenne opprør, og når de gjør det, skal de søke etter årsaken. Deretter skal de bøte på årsaken. I det følgende avsnittet kommenterer Søster White beretningen om Akan.

«Det er blitt vist meg at Gud her fremstiller hvordan Han ser på synd blant dem som bekjenner seg å være Hans budholdende folk. De som Han på en særlig måte har æret ved å være vitner til de bemerkelsesverdige åpenbaringer av Hans makt, slik det gamle Israel var, og som selv da våger å tilsidesette Hans uttrykkelige påbud, skal bli gjenstand for Hans vrede. Han vil lære sitt folk at ulydighet og synd er Ham i høyeste grad anstøtelige og ikke må betraktes lett. Han viser oss at når Hans folk blir funnet i synd, bør de straks treffe bestemte tiltak for å fjerne den synden fra seg, så Hans mishag ikke må hvile over dem alle. Men dersom folkets synder blir forbigått av dem som står i ansvarlige stillinger, skal Hans mishag være over dem, og Guds folk som legeme vil bli holdt ansvarlig for disse syndene. I sin handlemåte med sitt folk i fortiden viser Herren nødvendigheten av å rense menigheten for det som er galt. Én synder kan spre mørke som vil utelukke Guds lys fra hele menigheten. Når folket blir klar over at mørke senker seg over dem, og de ikke kjenner årsaken, bør de søke Gud alvorlig, i stor ydmykhet og selvfornedrelse, inntil de misforhold som bedrøver Hans Ånd, blir oppsporet og fjernet.»

«Fordommen som er oppstått mot oss fordi vi har irettesatt de misforhold som Gud har vist meg fantes, og ropet som er blitt reist om hardhet og strenghet, er urettferdige. Gud byr oss å tale, og vi vil ikke tie. Hvis urett er åpenbar blant Hans folk, og hvis Guds tjenere går videre likegyldige overfor den, gir de i virkeligheten synderen sin støtte og rettferdiggjør ham; de er like skyldige og vil like visst motta Guds mishag, for de vil bli holdt ansvarlige for de skyldiges synder. I syn er jeg blitt henvist til mange tilfeller hvor Guds mishag er blitt pådratt ved at Hans tjenere har forsømt å ta hånd om de urettferdigheter og synder som fantes iblant dem. De som har unnskyldt disse misforholdene, er av folket blitt ansett som meget vennlige og elskverdige av natur, ganske enkelt fordi de unnlot å oppfylle en klar bibelsk plikt. Oppgaven var ikke behagelig for deres følelser; derfor unngikk de den.» Testimonies, bind 3, 265.

Historiene om ledere som har gjort opprør innen adventismen, vitner om det faktum at ett av de trinnene som nesten alltid sees i deres opprør, er at de på et tidspunkt i sin personlige erfaring godtok det falske synet på «det daglige». Når det er sagt, gir boken av Smith, selv om den ikke er inspirert og inneholder noen læremessige problemer, fortsatt en fremragende oversikt over pionerens forståelse av Åpenbaringen kapittel åtte og ni, hvor vi ser den profetiske historien om

de seks første basunene framstilt. Vi vil henvisе til Smiths kommentar fra hans bok, *Daniel and Revelation*, idet vi begynner å overveie den tredobbelte anvendelsen av de tre Veer.

Søster White forteller oss at William Miller fikk stort lys over Åpenbaringsens bok, men hans forståelse av kapittel tretten og seksten til atten var uriktig, for han befant seg på et feilaktig utsiktspunkt i historien til å se at det finnes tre, og ikke to, ødeleggende makter. Hans store lys var over kapitlene to til ni i Åpenbaringen.

«Forkynnere og folk har betraktet Johannes' åpenbaring som hemmelighetsfull og av mindre betydning enn andre deler av Den hellige skrift. Men jeg så at denne boken i sannhet er en åpenbaring gitt til særlig gagn for dem som skulle leve i de siste dager, for å lede dem til å fastslå sin sanne stilling og sin plikt. Gud ledet William Millers sinn til profetiene og gav ham stort lys over Johannes' åpenbaring.» *Early Writings*, 231.

Miller la frem sin forståelse av menighetene, seglene, basunene og skålene som følger.

«De sju menighetene i Asia er en historie om Kristi kirke i hennes sju former, i alle hennes vendinger og omskiftelser, i all hennes fremgang og motgang, fra apostlenes dager og helt til verdens ende. De sju segl er en historie om jordens makters og kongers handlinger overfor kirken, og om Guds vern om sitt folk i den samme tid. De sju basuner er en historie om sju særegne og tunge dommer sendt over jorden, eller det romerske riket. Og de sju skåler er de sju siste plager sendt over det pavelige Roma. Innvevd i disse er mange andre hendelser, flettet inn som sideelver og utfyllende den store profetiens elv, inntil det hele ender for oss i evighetens hav.»

«Dette er, etter mitt syn, planen i Johannes' profeti i Åpenbaringsboken. Og den mann som ønsker å forstå denne boken, må ha inngående kjennskap til andre deler av Guds ord. De bilder og metaforer som er brukt i denne profetien, blir ikke alle forklart i den samme, men må finnes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det åpenbart at Gud har til hensikt at hele Skriften skal studeres, selv for å oppnå klar kunnskap om noen enkelt del.» William Miller, *Miller's Lectures*, volume 2, lecture 12, 178.

Likesom den tredje budbæreren, som bereder veien for Paktens Budbærer, representerer den indre historien om dommen over menigheten, i motsetning til den tredje Elia, som representerer en ytre historie i dommen over det moderne Babylon, identifiserte pionerforståelsen av menighetene og seglene det samme indre-ytre vitnesbyrd.

Seglene føres frem for vår oppmerksomhet i Åpenbaringsens 4., 5. og 6. kapittel. Scenene som fremstilles under disse seglene, blir ført frem i Åpenbaringen 6 og det første verset i Åpenbaringen 8. De omfatter åpenbart begivenheter som menigheten står i forbindelse med fra åpningen av denne husholdning til Kristi gjenkomst.

«Mens de sju menighetene fremstiller menighetens indre historie, bringer de sju seglene til syne de store begivenhetene i dens ytre historie.» Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Uriah Smith identifiserte millerittenes forståelse av menighetenes indre og ytre forhold, og James White fremsetter en lignende oversikt i form av parallelle historier.

«Vi har nå fulgt menighetene, seglene og dyrene, eller de levende vesener, så langt de kan sammenlignes som dekkende de samme tidsperioder. Seglene er sju i tallet, men dyrene bare fire. Og det kan være vel her å legge merke til at ved åpningen av det første, andre, tredje og fjerde segl høres det første, andre, tredje og fjerde dyr å si: 'Kom og se;' men når det femte, sjette og sjuende segl åpnes, høres ingen slik røst. Heller ikke svarer de siste tre menighetene og de siste tre seglene til hverandre som dekkende de samme tidsperioder, slik de første fire menighetene og de første fire seglene gjør. Men, som vi har vist, er menighetene, seglene og dyrene i overensstemmelse med hverandre som dekkende de samme tidsperioder gjennom et tidsrom på nær 1800 år, inntil vi kommer ned til litt mer enn et halvt århundre før den nåværende tid.» James White, Review and Herald, 12. februar 1857.

Vi har nettopp sitert tre av de fremste pionerene i den millerittiske historie. Alle tre holdt fast ved den rette forståelsen av «det daglige», og de fastholdt alle oversikten over menighetene, seglene og basunene innenfor den sannhetsramme som Miller ble ledet til å forstå og framstille.

«Når det kommer inn menn som vil flytte én nagle eller søyle fra den grunnvoll som Gud har grunnfestet ved sin Hellige Ånd, da la de eldre menn som var pionerer i vårt verk, tale tydelig, og la også dem som er døde, tale ved at deres artikler trykkes på nytt i våre tidsskrifter. Samle opp strålene av guddommelig lys som Gud har gitt idet han har ledet sitt folk skritt for skritt på sannhetens vei. Denne sannhet vil bestå tidens og prøvelsens test.» Manuscript Release, 760, 10.

Den 11. september 2001 steg den mektige engelen i Åpenbaringen kapittel atten ned og begynte arbeidet med å lede dem som ville ta imot og ete Brødet som nettopp var kommet ned fra himmelen, tilbake til de «gamle stier» i Jeremia kapittel seks. Alfa og Omega trengte dem som var villige til å strebe etter å være blant de hundre og førtifire tusen, til å se at det som førte Ham ned ut av himmelen den 11. august 1840, ikke ganske enkelt var en oppfyllelse av en tidsprofeti, men en oppfyllelse av tidsprofetien om det annet Ve. Han trengte at Hans folk gjenoppdaget de gamle stier i den historien hvor Han hadde oppreist millerittenes tempel i de førtiseks årene fra 1798 til 1844.

Denne historien hadde vært dekket med skrap og falske mynter og juveler. Denne historien var tilslørt av et falskt grunnleggende budskap som var bygget på sand, og ikke på Evighetens Klippe. Det var i millerittenes historie, den historien hvor, slik Peter beskriver det, millerittene, «som før ikke var et folk, men» deretter ble «Guds folk», som var blitt oppreist og bygd opp som «et åndelig hus, et hellig presteskap». Løven av Juda stamme steg ned den 11. september 2001 og ledet sitt siste-dagers folk inn i arbeidet med å rense ut «tempelet» i historien om oppreisningen av milleritt-tempelet. Dette arbeidet hadde vært forbilledlig framstilt ved en profeti, som forutsa at Herren ville oppreise en mann ved navn Josia (som betyr Guds grunnvoll).

Da Josia ble oppreist til oppfyllelse av den ulydige profetens profeti, begynte han arbeidet med å sette i stand templet, som var i forfall. Under arbeidet med å reparere og rense ble «Moses' forbannelse» oppdaget, og da den ble lest fram for Josia, førte det til Josias reformasjon. Vi vil behandle denne profetien i forbindelse med gjenoppdagelsen av «de syv tider» etter 11. september 2001.

Vi vil begynne den studien i den neste artikkelen.

«Så lenge de som bekjenner sannheten, tjener Satan, vil hans helvetes skygge stenge deres syn for Gud og himmelen. De vil være som dem som har mistet sin første kjærlighet. De kan ikke skue de evige realiteter. Det som Gud har beredt for oss, er fremstilt i Sakarja, kapittel 3 og 4, og 4,12–14: ‘Og jeg svarte igjen og sa til ham: Hva er disse to oljekvistene, som gjennom de to gyldne rørene tømmer den gylne olje ut av seg selv? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede, som står hos Herren over all jorden.’»

Herren er rik på ressurser. Han mangler ikke midler. Det er på grunn av vår mangel på tro, vår jordiskhet, vår billige tale, vår vantro, slik den kommer til syne i vår samtale, at mørke skygger samler seg om oss. Kristus blir ikke åpenbart i ord eller karakter som den som er «helt igjennom elskelig» og «den ypperste blant ti tusen». Når sjelen nøyer seg med å opphøye seg til tomhet, kan Herrens Ånd gjøre lite for den. Vårt nærsynte blikk ser skyggen, men kan ikke se herligheten bakenfor. Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en vred hest som søker å rive seg løs og fare ut over hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove på selve randen av den evige verden? Skal vi være trege og kalde og døde? Å, at vi måtte ha i våre menigheter Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men når vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 216, 217.